

SOFIA

Aquell dia tot va ser un caos, de fet, com tots els dilluns de finals de maig.

Va ser un de dilluns de finals de maig i tot indicava ser un dia com qualsevol altre.

La teva àvia em va despertar com cada matí: -Axel desperta, què fas tard!-, jo com sempre, no volia anar a l'escola perquè odiava que em manessin fer exercicis o coses per l'estil. Com ja era habitual, estava estirat pensant en què l'àvia s'enfadaria quan li digués que no pensava anar-hi, però preferia allò que l'escriadassada del professor. Però, aquell dia era diferent, havia quedat amb la Sofia després de classe, feia ja molt que no ens vèiem, justament, des que va marxar uns dies a París amb els seus tiets. La Sofia va ser la meva millor amiga durant tota la infància, però aquell dia...

La vaig trobar molt a faltar durant tot aquell temps que hi era a la capital, ja que a més de ser la meva millor amiga, com ja he dit, també va ser l'única que havia tingut mai. En veure-la entrar a classe vaig córrer a fer-li una forta abraçada de benvinguda abans que entrés el mestre i ens fes prendre el nostre seient. A l'hora del pati, la Sofia i jo vam aprofitar per posar-nos al dia i explicar-nos anècdotes sobre allò que havíem viscut cadascú per separat. Tot anava molt bé, jo era molt feliç parlant amb ella, moments com aquell no els canviaria per res del món, però en aquell moment en Peter i els seus col·legues ens van interrompre i van decidir molestar-nos amb una sèrie de comentaris que a mi em van fer molta ràbia. En Peter sempre s'havia burlat de mi des que érem petits, a partir d'aquell moment cada dia m'esperava aguantar-me les ganes de fer-li pagar per tot el que m'havia fet, i aquell dia no va ser menys. Però aquell comentari... -A l'Axel li agrada la Sofia ha ha ha!-, jo mai li havia donat importància a les bajanades que sortien per la seva boca, però els temes amorosos eren tabú per a mi, sempre m'incomodaven i vaig negar-li encara que ell insistia. Finalment, em vaig sentir tan avergonyit per tenir la Sofia escoltant tot, que vaig sentenciar la conversa clavant-li un cop de puny a la fastigosa cara d'en Peter. Però, com no podia ser d'una altra manera, en Peter i els seus "amics" no es van quedar de braços plegats i com ja pots imaginar, em van estomacar amb ganes. Em vaig sentir tan avergonyit que la Sofia hagués presenciat tal humiliació, que vaig sortir corrents com un covard.

Per sort, no hi havia ningú quan vaig arribar a casa i vaig aprofitar per tancar-me a l'habitació sense haver de donar cap explicació. La Sofia no parava d'enviar-me missatges preguntant-

me com estava i jo, òbviament, era incapaç de contestar-li. La meva cara era tot un poema, i la dignitat la tenia pel sòl.

A mitja tarda, quan va arribar l'àvia amb la tieta Lillie i em van veure la cara, el primer que van fer va ser obligar-me a explicar que m'havia passat i després volien portar-me a l'hospital. Jo per no haver de confessar la veritat, els hi vaig dir que havia caigut quan tornava de l'escola.

La Sofia, desesperada per la manca de notícies meves, va decidir tirar pel dret i es va presentar a casa. La teva àvia, com ja la coneixes, la va fer passar, amb interrogatori inclòs, i li va obrir la porta de la meva habitació sense preguntar-me abans. Em vaig quedar glaçat, no esperava la seva visita, de fet em va sorprendre que vingués a veure'm després d'haver ignorat els seus missatges. Jo seguia sentint-me molt avergonyit davant d'ella, però amb la seva simpatia nata em va tranquil·litzar i em va animar a sortir a fer un vol.

Vam anar a la botiga d'en Rajesh, com sempre fèiem, ens vam fer amb unes begudes, unes hamburgueses i unes patates amb extra de formatge, i vam anar cap al nostre refugi, el castell Roger Andermatt, situat als afores del poble.

Aquest castell era un símbol molt important per a mi, ja que em portava molts bons records del teu avi quan em portava i m'explicava històries molt emocionants, de fet, mai vaig arribar a saber si eren reals, però sí que és cert que quan el trobava a faltar, visitava aquell lloc i recordava totes aquelles històries i sabia que ell m'esperava cada dia perquè l'anés a veure.

La Sofia i jo, des de ben petits ens aïllàvem en el castell per tal de refugiar-nos de la resta del món.

Quan vam arribar-hi, ens vam dirigir cap al nostre racó de sempre, la casa del guarda i vam començar a endrapar el que havíem comprat i se'ns va fer fosc. Mentre menjàvem, vam parlar sobre el que havia succeït aquell mateix matí. La Sofia no volia que em seguís sentint malament i va respectar la meva decisió d'oblidar el tema. I com cada cop que visitàvem aquell lloc, vam jugar al nostre joc preferit, inventar-nos històries de por, com feia jo amb el teu avi.

I aquesta és la història que vam inventar:

Nosaltres érem la Julie i en Jean, cosins.

Voltava l'any 1900, els nostres pares havien heretat un castell situat als afores d'un petit poble del sud de França.

Per qüestions econòmiques que patia la nostra família, ens vam veure obligats a instal·lar-nos-hi. L'estat del castell era deplorable, especialment, la casa del guarda que era irreparable.

Després d'una llarga i dura reforma, els pares van aconseguir fer-lo altre cop habitable i allà va iniciar la nostra nova vida.

A partir d'aquell moment, vam començar a anar a l'escola on vam fer nous amics i al cap de poc temps, vam començar a conèixer secrets del castell. La gent comentava que en aquell lloc havia viscut una família aristòcrata marcada per la desgràcia. El fill petit va desaparèixer sense deixar cap pista. Es diu que alguns habitants del poble van veure al jove sent arrossegat per una ombra que es creia que era l'esperit del guarda del castell. Però mai es va conèixer la veritat. Al llarg dels anys, els pares van anar perdent la raó a causa del fet que sentien els crits del seu fill a totes hores. A conseqüència d'haver perdut el seny, van provocar un incendi que va posar fi a les seves vides. Però les males llengües diuen que aquella catàstrofe va ser obra del guarda, ja que no se'l va tornar a veure mai més en aquelles terres.

Des d'aquell dia ningú es va atrevir a apropar-se a la casa del guarda, però molts afirmen haver escoltat veus provinents d'aquell lloc.

Aquesta llegenda ens va intrigar tant que vam pensar a entrar-hi ignorant l'advertència dels nostres veïns. Així que aquella mateixa nit, quan tothom era dormint, ens vam escapolar i ens vam dirigir cap a la casa del guarda.

Ajudats d'una làmpada d'oli, vam sortir del castell. La nit era càlida i estrellada. El silenci manava. I allà hi érem. Ens vam introduir de manera sigil·losa a aquell lloc enigmàtic entre emocionats i atemorits.

La casa es trobava en molt mal estat, només disposava d'un petit menjador, una cuina minúscula, i separat per una cortina, hi havia un petit espai que s'utilitzava de dormitori. L'única finestra que disposava l'habitatge era d'una proporció immensa en comparació amb les petites dimensions de la casa i actualment, era un simple forat, sense fusta ni vidre.

Cada cosa que trobàvem, feia créixer la nostra curiositat, ja fos un tros de vidre com restes de roba que van sobreviure al pas del temps.

I entre runes, la Julie va trobar el que semblava ser un quadern molt malmès. Amb gran eufòria de la nostra troballa i amb certa tremolor a les mans. Convençuts de què havíem trobat la prova definitiva, ens vam disposar a desenterrar el gran secret que oculta el passat del castell.

Vam obrir el quadern, era un diari. L'interior es trobava en molt bones condicions, es podia llegir perfectament, estrany... el contingut ens va terroritzar.

Quan per instint vaig agafar la mà a la Julie, vaig sentir un esglai. La seva mà estava tan freda com un iceberg i quan vaig girar-me cap a ella, el seu rostre era totalment pàl·lid, amb la

mirada fixada en un sol punt. Jo amb una por extrema vaig mirar on els seus ulls reflectien. I allà hi era. Una ombra, l'Ombra.

S'apropava, quasi podíem formar part d'ella.

De sobte, aquella presència va envoltar la Julie, fent-la levitar. El seu rostre cada cop era més pàl·lid i el seu cos inert, va començar a girar com si hagués entrat en un remolí. Jo víctima del pànic, em sentia paralitzat.

L'Ombra em mirava, no deixava de fer-ho. La seva mirada era freda i amenaçadora, però no em buscava a mi, la buscava a ella.

De cop i volta, amb un crit devastador de l'espectre, el cos de la Julie es va anar acostant lentament a la gran finestra sense deixar de girar. No la podia ajudar, era massa tard.

Ja havien sortit i s'allunyaven.

L'Ombra es va anar dissipant, i amb ella, la Julie. La història es repetia i era certa.

M'havia superat, fins i tot jo mateix vaig sentir por d'aquella història inventada. Em vaig girar buscant la complicitat de la Sofia, no havia dit res mentre jo li explicava la història. Tenia la mirada perduda. Li vaig parlar, no va contestar; la vaig sacsejar, no va respondre. I quan li vaig agafar la mà, estava freda. No sabia què estava passant, vaig notar una sensació de calfred i em vaig atrevir a mirar on ella tenia la mirada fixada.

No m'ho podia ni creure, era allà i era ella, la maleïda Ombra i s'acostava lentament a la Sofia. Em mirava a mi, però la volia a ella. De sobte, la meva història va cobrar vida. El cos de la Sofia va començar a girar en si mateix, envoltat per aquell espectre.

Com en el meu relat, el pànic em va paralitzar i res podia fer.

Sabia que passaria, no ho volia ni pensar, però va passar. L'Ombra va bramar un crit esfereïdor sense deixar de mirar-me i se la va emportar.

Vaig començar a plorar, no podia respirar.

I com en els meus pitjors malsons, vaig desitjar despertar i que la Sofia seguís al meu costat, que res d'allò no hagués passat. I, en part, així va ser. Jo aquell dilluns, fill meu, vaig despertar d'aquell somni. Ningú m'havia pegat, la Sofia no havia estat a París, no vaig inventar cap història, ni hi havia cap ombra. Però cap dilluns, em va tornar la Sofia.